

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: J. Š., narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Zuzanou Juppovou,
sídlem Slovenského národního povstání 2654/26, 434 01 Most,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022, č. j. KUUK/172426/2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 22. 11. 2022, č. j. KUUK/172426/2022, a rozhodnutí Magistrátu města Teplice ze dne 23. 8. 2022, č. j. MgMT/070378/2022, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022, č. j. KUUK/172426/2022, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, (dále jen „magistrát“) ze dne 23. 8. 2022, č. j. MgMT/070378/2022, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 25. 2. 2022 v 16:24 hodin v obci Teplice, na silnici I/8, před zastávkou BUS „Zámecká zahrada“, jako řidič motorového vozidla tovární značky Toyota RAV4, registrační značky X, se neřídil svislým dopravním značením B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ v obci, kde je tímto dopravním značením dovolená nejvyšší rychlost 70 km/h, kdy mu byla Policií ČR, D1 Teplice naměřena rychlost jízdy 88 km/h, po odečtení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, byla tedy žalobci naměřena rychlost 85 km/h.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí magistrátu i žalovaného jsou nezákonná, resp. trpí závažnými vadami, jelikož správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí, přičemž jejich rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování. Z výroků obou rozhodnutí není zřejmé, jakými podklady se řídily, neboť skutkové závěry jsou převážně spekulativní a obě rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce dále popsal požadavky na výrok rozhodnutí a namítl, že výroková část prvostupňového rozhodnutí je neurčitá, jelikož neobsahuje typ rychloměru, kterým bylo jeho vozidlo změřeno. Uvedl, že měření může probíhat více rychloměry (radary, lidary, úsekové měřiče apod.) a podotkl, že odkaz na odůvodnění rozhodnutí, kde je tato informace obsažena by byl chybným. Dodal, že tímto pochybením se magistrát nezabýval a žalovaný jej zcela ignoroval.
6. Sdělil, že při ústním jednání dne 13. 6. 2022 tehdejší zmocněnec žalobce na otázku, zda chce něco doplnit, uvedl, že není vyloučeno, že další návrhy mohou být doplňovány až do doby konečného rozhodnutí správního orgánu. I přes tuto skutečnost byl zmocněnec žalobce opakovaně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce bylo po uvedeném vyjádření zmocněnce na místě, aby byl například usnesením stanoven konkrétní termín data vydání rozhodnutí, do kterého žalobce mohl doplnit svá případná stanoviska. Podotkl, že se nijak netajil tím, že zvažoval vypracování znaleckého posudku nebo odporného vyjádření, jejichž vypracování může trvat i tři měsíce. Žalobce s poukazem na znění § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že správní orgán má povinnost umožnit účastníku správního řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Magistrát tedy měl žalobce informovat o skutečnosti, že ukončil shromažďování podkladů a současně mu stanovit přiměřenou lhůtu pro vyjádření. Dodal, že tímto pochybením se magistrát nezabýval a žalovaný jej zcela ignoroval.
7. Žalobce konstatoval, že magistrát ve svém rozhodnutí uvedl řadu skutečností, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (způsob měření prováděný Policií ČR, DI Teplice na předmětném úseku a odborné znalosti o rychloměru LaserCam4). Uvedl, že proti odborným znalostem neměl možnost obrany, jelikož neměl k dispozici návod k obsluze. Nesouhlasil s tvrzením magistrátu, že chybné měření má za následek vypnutí přístroje. K neprovedení chybného měření žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60, a uvedl, že magistrát toto své tvrzení řádně nezduvodnil a neprokázal. Podotkl, že pokud správní orgán aplikuje skutečnosti mu známé z úřední činnosti, zejména informace technického rázu nebo čerpané z jiných zdrojů, musí uvést ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kteřé konkrétní úřední činnosti zná předmětné skutečnosti a žalobce musí mít možnost se s těmito zdroji rovněž seznámit.

8. Žalobce dále konstatoval, že na výstupu z rychloměru jsou uvedeny dvě totožné fotografie, které mají shodný čas, avšak mají odlišná čísla a dle žalobce vznikly s rozdílem 1,5 sekundy. Tedy není možné stanovit, zda nedošlo k nezanedbatelné chybě, která mohla mít vliv na výsledek měření. Vysvětlení by přinesl výsledek obsluhy lidaru a založení návodu k obsluze do spisového materiálu. Dodal, že tímto pochybením se magistrát nezabýval a žalovaný jej zcela ignoroval.
9. K osvědčení o absolvování školení obsluhy rychloměru žalobce připomněl, že touto problematikou se obšírně zabýval a poukazoval na povinné nové metody školení obsluhy rychloměru, kdy sám výrobce uvádí, že návod není zamýšlen jako školící program, přičemž školící materiály upřesňují některé detaily použití. Dodal, že tímto pochybením se magistrát nezabýval a žalovaný jej zcela ignoroval.
10. Žalobce namítal, že ve výstupu z rychloměru je místo šetřené události v rubrikách zeměpisné délky a šířky označeno „*I/8 TP, BUS ZA ČKA ZAHRA*“ a není zřejmé proč nebyl iniciován systém GPS, kterým lidar LaserCam4 disponuje. Sdělil, že nijak nepopíral samotné měření jeho vozidla, ovšem na jiném místě a bez naměřené hodnoty. Na samotné fotografii, zejména na její zvětšenině není viditelná zastávka BUS Zámecká zahrada a ani být nemůže, jelikož fotografie vozidla je evidentně na křižujících se silnicích ohraničených svodidly. Podotkl, že existuje řada otázek, které měly být zodpovězeny obsluhou rychloměru.
11. Dále žalobce připomněl principy správního řízení a konstatoval, že případné procesní i skutkové vady, kterých se dopustil magistrát měl žalovaný napravit. V případě žalobce se tak však nestalo, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí opakovaně citoval rozhodnutí magistrátu, popsal průběh správního řízení, uvedl, že hlavním podkladem rozhodnutí byla dokumentace přestupku zpracovaná Policií České republiky, upozornil na podmínky splnění materiální stránky věci, následky dopravních nehod a potvrdil, že nezjistil žádná procesní pochybení a plně souhlasil s magistrátem. Žalovaný však pominul, že došlo k ručnímu měření rychlosti vozidla a v odůvodnění uvedl, že k měření došlo automatizovaným technickým prostředkem. Žalobce pak podrobně s poukazem na metodický materiál Ministerstva dopravy ze dne 8. 2. 2017, č. j. 25/2017-160-OST, stanovisko Policejního prezidenta č. j. PPR-756-2/čj-2013-990440 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, sp. zn. 9 As 220/2018, vyložil pojem automatizovaný technický prostředek.
12. K vyjádření žalovaného týkajícího se nemožnosti správních orgánů kontrolovat činnost orgánů policie a ani se k ní vyjadřovat, žalobce uvedl, že nijak nezpochybňovat legalitu výkonu služby policistů, ale předmětem výsledku obsluhy rychloměru mělo být zjištění skutečnosti, zda s ovládáním rychloměru nebyly problémy, zda policisté při ovládání rychloměru nechybovali a byli dobře poučeni o jeho užívání, proč je výstup z rychloměru nečitelný, kde přesně a pod jakým úhlem měření proběhlo apod. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2019, č. j. 41 A 11/2018-34, který dokládá, že běžně k výsledku policistů dochází.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a předně konstatoval, že některé žalobní námítky se opakují a některé žalobcem uváděné skutečnosti nemají relevanci k projednávané

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věci. Konstatoval, že žalobcem uvedené formální a obsahové vady nejsou nikterak specifikovány. Žalovaný uvedl, že magistrát i žalovaný vycházeli z dokumentace Policie České republiky, která obsahuje všechny potřebné podklady a důkazy pro konstatování zavinění žalobce. Konkrétně se jedná o úřední záznam, výstup z měřicího zařízení ze dne 25. 2. 2022 s fotografií předmětného motorového vozidla, ověřovací list měřicího zařízení LaserCam4, školení operátorů pro obsluhu silničního rychloměru LaserCam4 – osvědčení způsobilosti a výpis z evidenční karty řidiče žalobce. Výše uvedené podklady jsou součástí spisové dokumentace, žalobce byl s těmito podklady seznámen a vyzvedl si jejich kopii. K námitce nemožnosti vyjádřit se po provedeném ústním jednání žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě, jelikož žalobce tuto možnost měl a využil ji v písemnosti „Příloha k ústnímu jednání konaného dne 13. 6. 2022“, která je rovněž součástí spisové dokumentace.

14. K námitkám týkajícím se měření rychlosti žalovaný uvedl, že součástí oznámení o spáchaném přestupku je i dokumentace k měřicímu zařízení LaserCam4 výrobní číslo LE0501, jeho platný ověřovací list, proškolení operátorů pro obsluhu předmětného silničního rychloměru a tiskový výstup z měřicího zařízení, ze kterého lze určit místo měření. Dodal, že po provedeném měření bylo vozidlo žalobce zastaveno, jelikož jelo ve směru k měřicímu zařízení a ze správní praxe je žalovanému známo, že se jedná o jednosměrný rovný úsek komunikace ohraničený z obou stran silničním svodidlem, a tudíž z něj nelze nikam odbočit. Žalovaný ani magistrát tak neměli důvod zpochybnit měřicí zařízení a ani postup proškolené obsluhy. Připomněl, že součástí spisové dokumentace je i opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení, s jehož obsahem se mohl žalobce či jeho zástupce seznámit. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce se po řádném poučení, že můžou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil především následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 3. 2022 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, územním odborem Teplice, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 25. 2. 2022, výstup z rychloměru, ověřovací list dotčeného rychloměru, seznam policistů, kteří absolvovali školení pro obsluhu silničního rychloměru LaserCam4, a opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, ze dne 19. 5. 2010, č. j. 0313/005/09/Pos., vydané Českým metrologickým institutem. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 25. 2. 2022, v 16:24 hod, v Teplicích, na silnici č. I/8, před zastávkou BUS Zámecká zahrada, směr Teplice centrum, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Toyota RAV4, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost upravenou svislou dopravní značkou na 70 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 88 km/h, po odečtení tolerance rychloměru 85 km/h.

19. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát dne 3. 5. 2022 vydal příkaz č. j. MgMT/050775/2022, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor. Dne 18. 5. 2022 nařídil magistrát ústní jednání na den 13. 6. 2022, na které se dostavil zmocněnec žalobce a předložil dokument nazvaný „Příloha k ústnímu jednání konaného dne 13. 6. 2022“. Na základě přílohy k ústnímu jednání magistrát do spisové dokumentace doplnil originál výtisku z radaru, fotodokumentaci vozidla v barevném provedení a výtisk fotografie ve zvětšeném provedení, které v rámci nahlédnutí do spisu dne 25. 7. 2022 předal žalobci. Následně dne 23. 8. 2022 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal zmocněnec žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
20. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami neuvedení typu měřícího zařízení ve výroku rozhodnutí magistrátu, neinformování o ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, neprovedení výlechu policistů a návodu k obsluze a absolvování školení obsluhy rychloměru.
21. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Námitkou týkající se absolvování školení obsluhou rychloměru se žalovaný zabýval na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že tuto námitku považuje za bezpředmětnou, neboť Policie České republiky se doloženým seznamem zaručila, že policisté na něm uvedení byli řádně z používání dotyčného přístroje proškoleni. K námitkám neuvedení typu radaru ve výroku, neinformování o ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí se žalovaný výslovně nevyjádřil, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se jimi zabýval, neboť uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu obsahuje řešení otázky, která je předmětem řízení a neshledal, že by správní řízení o přestupku žalobce nebylo vedeno v souladu s právními předpisy, a rovněž nebyla zjištěna žádná procesní pochybení, jež by v konečném důsledku mohla vést ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
23. Žalobce v řízení před magistrátem namítal, že policisté při měření rychlosti nepostupovaly v souladu s návodem k obsluze a navrhl, aby magistrát provedl důkaz návodem k obsluze a výsledkem obsluhy rychloměru. Magistrát oba tyto důkazy považoval za nadbytečné, neboť ze spisové dokumentace byl stav zjištěn dostatečně a vyplýval z ní jasný důkaz o spáchání přestupku. K žalobcem tvrzenému nedodržení návodu k obsluze na str. 11 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že pokud by se manipulovalo se zařízením na měření rychlosti nebo pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60. V rozhodnutí rovněž uvedl, že z vlastní praxe z obdobných případů je mu známo, že funkce měřicího přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje. Výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že magistrát vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů a byl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K námitkám týkajícím se měřicího zařízení pak odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
25. Soud konstatuje, že výše uvedené tvrzení, že rychloměr LaserCam4 by v případě nesprávně provedeného měření nezaznamenal žádnou hodnotu a měření by proto fakticky neproběhlo, takže musel být dodržen návod k obsluze a výsledek měření tedy musí být správný, je nepodložené. Soud nevylučuje, že výše uvedený rychloměr může fungovat popsáním způsobem, avšak tento závěr měly správní orgány podložit dalšími podklady. Správní orgány tedy nedostatečně odůvodnily námitky týkající se nedodržení návodu k obsluze a chybného měření, neboť odkazovaly na nedostatečně doložené tvrzení, že pokud rychloměr LaserCam4 vytvoří záznam měření, tak byl proces měření správný, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
26. Soud dále uvádí, že odkaz magistrátu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, není příléhavý, jelikož v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval fungováním jiného silničního rychloměru, konkrétně rychloměrem AD9C, zatímco v žalobcově případě byl použit rychloměr LaserCam4. Podle názoru zdejšího soudu přitom rozhodně nelze ze skutkového zjištění, že vytvoří-li rychloměr AD9C záznam, vyhodnotila měřicí jednotka proces měření jako správný, dovozovat, že totéž platí i pro rychloměr LaserCam4 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019-29).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Dále soud podotýká, že námitky žalobce týkající se chybného měření a nedodržení návodu k obsluze (uvedení slovního popisu místa měření na výstupu z rychloměru místo iniciování systému GPS, použití ručního režimu měření rychlosti, konkretizace místa měření rychlosti atd.), mohly být vyvráceny provedením důkazu návodem k obsluze a výsledkem policistů, jejichž provedení ostatně navrhoval i sám žalobce.
28. Soud směřem k žalovanému podotýká, že pokud správní orgán uvádí, že některé skutečnosti jsou mu známy z úřední činnosti, tak musí uvést ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu tyto skutečnosti známy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). Dle zdejšího soudu nelze za skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti považovat skutečnosti týkající se způsobu měření rychlosti prováděné policií na daném místě, neboť způsob a průběh měření je vždy individuální.
29. Na tomto místě soud podotýká, že žalobce ve své žalobě navrhoval provedení dokazování podklady, které byly součástí správního spisu. V rámci správního soudnictví se však obsahem správního spisu dokazování neprovádí. Proto soud k navrhovanému dokazování nepřistoupil.
30. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada se projevila již v řízení před magistrátem, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jeho rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
31. Dalšími žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť mu nepřísluší předjímat závěry, které správní orgány zaujmou poté, kdy odstraní výše popsanou vadu řízení.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně žalobce výši požadovaných nákladů řízení navzdory výzvě soudu nevyčíslila a nedoložila, rozhodl soud o nákladech řízení toliko na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. října 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.